

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΙ' Ο ΜΠΑΚΑΛΟΓΑΤΟΣ

«Αξαφνα τὸ νέο ἀλογάκι, πὺν βοσκοῦσε στὸ καινούργιο γρασίδι, τινάχτηκε, σὰν νὰ τὸ τσίμπησε ἡ μυγα, καὶ, κρατώντας ἀκόμα στὸ στόμα του μιὰ πράσινη τούφα, ἔκαμ' ἕναν χαρούμενο σάλτο. Ὑστερα στάθηκε μιὰ στιγμή, σὰ σατισμένο, ἔρριξε δυο-τρὲς ματιὰς τριγύρω, ἔσκαψε μὲ τὸ πόδι του τὸ χώμα, σήκωσε τὸ κεφάλι του κατὰ τὸν οὐρανὸ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ ἰδῇ τί γίνεται, κ' ἐκεῖ ἀπάνω, ἔσκυψε πάλι, ἔκανε δὺο — τρεῖς σάλτους στὸν τόπο καὶ, συμμαζεύοντας τὸ λυγρὸ του κορμί, σὲ μιὰ ἡδονικὴ προσπάθεια, ἄρχισε νὰ τρέχῃ σὰν τρελλὸ ἀπάνω στὴν καταπράσινην ἀπλα. Μιὰ στιγμή χάθηκε. Ξαναφάνηκε πάλι. Ξαναχάθηκε. Καὶ στὸ τέλος, κουρασμένο ἀπὸ τὸν ὥραιο του δρόμο, πὺν ἔμοιαζε — ἂν τὸ ἐπιτρέπουν οἱ ἄνθρωποι — μὲ μεθυμένο κυνηγητὸ κάποιου ἰδανικοῦ, ξαπλώθηκε, σὰν ξεψυχημένο, ἀπάνω στὸ καινούργιο γρασίδι.

Τὸ Φαληριώτικο τραμβαί προχωροῦσε φορτωμένο στὸν κατήφορο, στοιβαγμένο ἀπὸ λογῆς - λογῆς ἀνθρώπων. Ἦτανε μέσα κ' ἕνας ποιητὴς, πὺν εἶχε καρφωμένα, μὲ μιὰ πένθιμη σοβαρότητα, τὰ μάτια του στὸ θέαμα τοῦ ἀνοιξιάνικου κάμπου. Πότε - πότε ἔκ' ἕναν παράξενο μορφασμὸ, σὰν νὰ τὸν βασάνιζε κάποιος κωλικόπονος. Εἶμαι βέβαιος πὺς κοπίαζε νὰ βρῇ κ' ἀπὸ μιὰ παραμοίωση γιὰ τὸ κάθε θαῦμα πὺν ἀντίκριζε. Εἶχε χωρὶς ἄλλο τὴν ἰδέα, ὅτι κάθε φυσικὴ ὡμορφιά, γιὰ νὰ χωρέσῃ στὸ βασίλειο τῆς τέχνης, πρέπει νὰ μοιάσῃ μὲ κάποιον ἀντικείμενο τῆς καθημερινῆς χρείας. Μὲ ἔπιπλο νὰ ποῦμε ἢ μὲ ρούχο. Καὶ μιὰ στιγμή φάνηκε ἱκανοποιημένος. Σήκωσε μὲ τὴ φαντασία του τὰ σκονισμένα καὶ ξεθωριασμένα χαλιά τῆς τραπέζιας του καὶ τᾶστρωσε ἀπάνω στὸν κάμπο. Καὶ ἔτσι ἐπὶχρέωσε τὴν Ἀνοιξὴ νὰ στρώσῃ κ' αὐτὴ τὰ χαλιά της, σὰν καλὴ νοικοκυρὰ.

Ἐπειτὰ ἦρθε στίς κάτασπρες πακερέτες, στίς ντροπαλὲς ἀνεμώνες, στὰ πλήθια λουλουδάκια, «ὅπου δὲν ἔχουν ὄνομα κ' ἔχουν περίσσια κάλλη». Πῶς θὰ τὰ ἐξηγούσε τώρα ὅλ' αὐτά; Ἐκεῖνοι, πὺν διαβάζουν τὰ ποιήματα δὲν ἔχουνε ἰδῇ ποτέ τους κάμπους, πρασινάδες, λουλούδια. Ὁ ποιητὴς εἶναι ὑποχρεωμένος, μὲ μιὰ παραμοίωση, νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν τί λογῆς πράγματα εἶναι. Ὁ κωλικόπονος ἔσφιξε πάλι τὸν ποιητὴ μας. Μὰ καὶ πάλι ἀλαφρώθηκε. Συλλογίστηκε ὅτι μιὰ φορὰ, πὺν εἶχε στρώσῃ τὸ ποιητικὸ του χαλί, δὲν εἶχε παρὰ νὰ τὸ κεντήσῃ. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ τὸ κεντᾷ. Ἐπῆρε ὡραῖες ἄσπερες κόκκινες, γαλάζιες καὶ κέντησε ἀπάνω στὸ χαλί του ὅ,τι τοῦ χρειάζεταν. Κᾶτι ὅμως τοῦ ἔλειπε ἀκόμα κ' ὁ κωλικόπονος τὸν βασάνιζε. Ἦτανε τὸ ἡδονικὸ σάλεμα τῶν δέντρων ἀπάνω στὴν πρασινάδα τοῦ κάμπου. Ἦτανε τὸ ἀνάλαφρο ἀέριον, πὺν ἔκανε νὰ κινιᾶτ' ἡ ἡμεροπτή θάλασσα τῶν σποριῶν. Ἦτανε τὸ γαλάζιο αἰνιγτὸ φῶς, πὺν ἔκανε ἄλλα ὅλα τὰ πάντα καὶ ἀπ' τὸ κάθε δέντρο, τὸ κάθε χορτάρι, τὸ κάθε λουλούδι καὶ τὸ κάθε πετρα-

δάκι τοῦ δρόμου ἔκανε κ' ἕνα πνεῦμα κ' ἀπ' ὅλα μιὰ ξὺ ἕναν Παράδεισο. Ὁ ποιητὴς μουρμούρισε:

— «Ὁλ' αὐτὰ θὰ τὰ κλείσω στὸ σάλεμα τοῦ ρυθμοῦ μου καὶ στὴν περπατισιὰ τοῦ στίχου μου.

Κι' ἀνάσανε. Τὸ ποιήμα του ἦταν ἔτοιμο. Ἐβγάλε τὴν ἐφημερίδα του κ' ἄρχισε νὰ διαβάξῃ τὰ τελευταία νέα.

— Βρὲ τὸ ἀφιλότιμο! εἶπε ἕνας μπακαλόγατος, καττάζοντας τὸ ἀλογάκι, πὺν ξαπλωμένο τώρα ἀνάσκελα στὸ χορτάρι, τινάζε τὰ πόδια του στὸν ἀέρα. Μέθυσε, τρομάρα του!

Κι' ἔμπηξε κατὶ χαρούμενα, φωτεινὰ, παιδιώτικα γέλια, πὺν δὲν ἔκαναν καμιὰ παραφονία, μέσα στὸ ὥραιο μεθύσι, πὺν μᾶς τριγύριζε, μέσα στὸ ἀνοιξιάνικο πανηγῦρι, πὺν ὅλα τὰ πλάσματα τοῦ θεοῦ κερνοῦσαν μαζὴ καὶ πίνανε, πὺν τὸ δέντρο κερνοῦσε τὸ ἀεράκι καὶ τὸ ἀεράκι τὸ δέντρο καὶ τὸ γρασίδι τὰ λουλουδάκια του καὶ τὰ λουλουδάκια τὸ γρασίδι καὶ ὅλα μαζὴ τὸ νέο ἀλογάκι καὶ τὸ ἀλογάκι τὸν μπακαλόγατο, σ' ἕνα γενικὸ, ἀτέραντο μεθύσι. Ὁ μοναχὸς κ' ὁ ἀπομόναχος, πὺν δὲν εἶχε μεθύσει ἦτανε ὁ ποιητὴς. Αὐτὸς γύρισε κ' ἀγγριοκίτταξε τὸν μπακαλόγατο καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐσένα θ' ἀκούμε τώρα, βορμώπαιδο; Κάνε μας τὴ χάρι, νὰ σκάσῃς καὶ νὰ μᾶς ἀφίσης νὰ διαβί-
σουμε τὴν ἐφημερίδα μας. Σκασμός λοιπὸν!

Ὁ μπακαλόγατος σάπασε. Μὰ ὁ Θεὸς τῆς Ἀνοιξὸς θὰ τοῦ δώσῃ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, τὴν ἱκανοποίησίν του. Θὰ τυλίξῃ μιὰ μέρα τὶς σαρδέλλες του μέσα στὸ ἀριστούργημα τοῦ ποιητῆ.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΕΑΝΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

— Στὸ τελευταῖο φύλλάκι τοῦ «*Mercur de France*» ὁ κ. Δημήτριος Ἀσ εριώτης (Phileas Lesbegue) στὴν τακτικὴ κριτικὴ ἐπιθεώρησίν του γιὰ τὰ νεοελληνικὰ γράμματα (Lettres neogreques) δημοσιεύει, ἰσχυρὰ καὶ κρίσιμα γιὰ τὸν ποιητὴ Σικιτη.

— Τὴν ἐχόμενη βδομάδα κυκλοφορεῖ τὸ καινούριον διπλὸ τεῦχος τοῦ λογοτεχνικοῦ περιοδικοῦ «Πυρρός» μὲ τὴ «Σχολὴ χορῶν» τοῦ Κώστα Παρορίτη, μὲ ποιήματα τῶν κ. κ. Πάνου Ταγκοπούλου, Ρήγα Γκόση, Μελιζέτη, Λιλῆς Πατρικίου, Λέοντα Κουκούλα καὶ Γιάννη Περιγιαλίτη, μὲ κριτικὴ πλατεῖά τοῦ κ. Ἡλ. Βορτιερῆ γιὰ τὸ καινούριον δράμα τῆς κ. Γαλάτεια Καζαντζάνη, «Ὁ Ἀποχόντας Μανριανὸς καὶ ἡ ἄδραφί του», μὲ τὴ συνῆχη τῆς Μυριέλλας τοῦ κ. Ἰ. Ταγκοπούλου κλπ. Ὁ «Πυρρός» πωλεῖται στὴ βιβλιοπωλεῖα Βασιλείου καὶ Σολιβέρου καὶ σ' ὅλα τὰ κιάκια.

— Ἡ Ἐκδοτικὴ Ἑταιρεία ὁ «Τύπος» θὰ ἐκδώσῃ ἕναν τόμο διηγήματα τοῦ Κώστα Παρορίτη.

— Ὁ καινούριος τόμος τοῦ Κωστὴ Παλαμῆ εἶναι ἔτοιμος καὶ θὰ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐχόμενην ἐβδομάδα.

— Ἦνα καινούριον προσεπιπλὸν περιοδικὸν θὰ βγῇ σὲ λίγο μὲ τὸν τίτλον «Σολωμός». Ἐκδότης του ὁ ποιητὴς καὶ σχολιαστὴς τοῦ Σολωμοῦ Γεώργιος Σπαταλῆς. Καθὼς καὶ γιὰ τὸ καινούριον αὐτὸ περιοδικὸν θὰ γράψουμε ἀργότερα.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἀγγλική. — Ἀν καὶ εἶναι πολὺ Ἰρλανδικὸν τύπου τὸ δράμα τοῦ Τζαίμς Joyce «Ἐξόριστοι» ὅμως τραφίει δυνατὰ τὴν προσοχήν. Εἶναι δράμα καθαυτὸ ψυχολογικόν. Ὁ Ἰρλανδομυθιστοριογράφος Γιζάρδος Ρόβαν θέλει νὰ δοκιμάσῃ, τ

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΕΜΠΟΡΙΟΥ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΛΙΑΣ

Σύμφωνα διὰ τοῦ ἀπὸ 24 Ἰουνίου 1916 Βασιλικοῦ Διατάγματος.

ΕΔΡΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

Κεφίλαιον ἐγκριμένον Δροχ. 10,000,000

Κεφάλαιον ἐκδοτὸν . . . » 3,000,000

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΛΑΤΕΙΑ ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ

Τηλεγραφικὴ διεύθυνσις «Πειραιή».

Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ, ἐνεργεῖ παντὸς εἶδους Τραπεζικὰς ἐργασίας.

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΕΙΣΠΡΑΞΙΝ Συναλλαγματικῶν, Γραμματίων, Φορτωτικῶν, Ναύλων, Ἀβαρ, Τοκομεριδίων κλπ.

ΠΡΟΕΞΟΦΛΕΙ Συναλλαγματικὰς καὶ Ἐμπορικὰς γραμμάτια.

ΧΟΡΗΓΕΙ ΔΑΝΕΙΑ ἐπὶ ἐνεχυρῶν Ἐμπορευμάτων, καὶ Χρεωγράφων

ΔΕΧΕΤΑΙ ΠΡΟΣ ΦΥΛΑΞΙΝ χρεώγραφα καὶ λοιπὰς ἀξίας, ἐπίσης ἐμπορεύματα εἰς τὰς ἀποθήκας τῆς

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙ Συναλλάγματα ἐπὶ τοῦ ἔξωτερικοῦ, Χρυσὸν καὶ Χαρτονομ. Ξένων Κρατῶν.

ΕΚΔΙΔΕΙ ΕΠΙΤΑΓΑΣ Δι' ὅλας τὰς πόλεις τῆς Νέας καὶ Παλαιᾶς Ἑλλάδος.

Πιστωτικὰς ἐπιστολάς ἐπὶ τοῦ Ἐξωτερικοῦ καὶ τοῦ Ἑσωτερικοῦ.

ΕΝΕΡΓΕΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ Ταχυδρομικὰ καὶ Τηλεγραφικὰ ἀπλᾶ ἢ καὶ ἐναντι φορτωτικῶν.

ΑΓΟΡΑΖΕΙ ΚΑΙ ΠΩΛΕΙ Λαχειοφόρους ὁμολογίας τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς τῆς Ἑλλάδος, ἀγοράζει τοκομερίδια χρεωγράφων.

ΕΚΤΕΛΕΙ ἐντολάς ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ ἐν Ἀθήναις ὡς καὶ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

ΔΕΧΕΤΑΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΙΣ Ταμειυτηρίου, ὅπως εἰς Δραχμάς, ὅπως εἰς Συναλλάγμα Ἐξωτερικοῦ ἐπὶ προθεσμίᾳ.

„ΠΥΡΣΟΣ“

ΜΗΝΙΑΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Διευθυντής: ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Ὁ «Πυρσός» εἶναι τὸ φιλολογικὸ ὄργανον τῶν νέων. Βγαίνει κάθε μῆνα καὶ πωλεῖται σ' ὅλα τὰ κώσσια καὶ τὰ κεντρικώτερα βιβλιοπωλεῖα 1 δρ. τὸ τεῦχος. Ἡ συνδρομὴ του εἶναι 8 δρ. γιὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ φρ. χ. 10 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

„ΠΡΟΝΟΙΑ“

ΑΣΦΑΛΕΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ
ΥΕΛΟΠΙΝΑΚΩΝ ΚΑΙ ΚΑΘΕΡΩΤΩΝ

Γενικοὶ πράκτορες:

Ἀδελφοὶ Δάνου & Λία

Ἐν Ἀθήναις, Πειραιῶν 4.
Ἐν Πειραιῶν, Νιμφῆα 8.

ΤΥΠΟΣ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΣ

Κατόπιν παραλήσεων πολλῶν κερτῶν καὶ δεσποινίδων,

Ἡ Κ^α ΘΕΩΝΗ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

ἀπεφάσισε νὰ σχηματίσῃ τάξεις ἀπαγγελίας (cours). Τὰ μαθήματα ἀρχίζουσιν ἀπὸ 1^{ης} Φεβρουαρίου ἐν. ἔτ. Πληροφορίαι καὶ ἐγγραφαὶ καθ' ἑκάστην ὁδ. Ζήνωνος 1, ὥρα 3—5 μ. μ.

Ἐκτὸς τῶν τάξεων (cours) δίδονται καὶ ἰδιαιτέρα μαθήματα.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

ΟΙ ΓΥΡΙΣΜΟΙ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ

τοῦ ΕΩΜΟΥ ΦΙΛΛΥΡΑ

Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα.

Δι. αχ. 3.

ΠΙΝΕΤΕ

ΜΑΥΡΟΔΑΦΝΗΝ - 1901 - ΤΟΥΛ

Εἶναι ζήτημα ὑγείας.

Νεάνιδες! ἀπὸ 6—20 ἐτῶν.

Θάλετε νὰ εἰσθε ὑγιεῖς, νὰ διατηρῆτε τὴν ὡραιότητα τοῦ σώματός σας, νὰ ἔχητε χάριν Παρισινήν; Ἀγοράσατε τὸν ὀρθολαιδικὸν πορὸς

«Juvenil»

εἰς τὸν Φαρμακευτικὸν Οἶκον «ΑΡΕΤΑΙΩΝ», Ὁδὸς Σταδίου 44.

Ἐκεῖ θὰ εὕρητε ἐπίσης ὅλα τὰ μοντέλα τοῦ Δόκτορος Marquay τῶν Παρισίων εἰς πλουσίαν συλλογὴν.

ΚΑΠΝΑ
ΣΙΓΑΡΕΤΑ **ΜΕΞΗ**